

Arrest

nr. 48 286 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 maart 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 april 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Kraljevo (Servië) en bent u Servisch staatsburger. Van 1991 of 1992 tot 2003 woonde u in Duitsland. In 2003 werd u gerepatrieerd en vestigde u zich in Vrnjacka Banja (gemeente Gracac). Na uw terugkeer uit Duitsland trouwde u met uw huidige echtgenote, X (O.V. X), een Macedonisch staatsburger. Tot op heden heeft ze noch de Servische nationaliteit noch een permanente verblijfsvergunning in Servië. Jaarlijks moesten jullie haar tijdelijke verblijfsvergunning verlengen. Sinds uw terugkeer uit Duitsland werkte u af en toe in de

bouwsector of als seizoensarbeider in de landbouw. Etnische Serviërs en Bulgaren boden u er op onregelmatige basis werk aan. Ook was u ingeschreven in het Servische arbeidsbureau, maar u kreeg er nooit een werkaanbieding omdat de meeste bedrijven ten gevolge van de algemene economische malaise gesloten waren. Bovendien is het voor Roma moeilijker dan anderen om werk te vinden. Omdat u niet voldoende werk had, leefde u een armoedig bestaan. Wanneer uw echtgenote illegaal haar koopwaar op straat aanbood, werd deze door de marktinspectie in beslag genomen. Bijkomend had u onvoldoende bewegingsvrijheid omdat u, wanneer u in de stad kwam, door etnische Serviërs uitgescholden en beledigd werd. U meldde deze problemen een aantal keer bij de politie. De politie gaf u de raad zich niets van de beledigingen aan te trekken. Ze kwam ook in uw wijk patrouilleren. Ten gevolge van de slechte levensomstandigheden en de pesterijen door sommige Serviërs besloten u en uw echtgenote uiteindelijk het land opnieuw te verlaten. Bovendien vreesde u dat uw echtgenote ooit naar Macedonië gerepatriëerd zou worden aangezien ze nog steeds niet over een permanente verblijfsvergunning beschikte. U reisde op legale wijze met de bus via Oostenrijk naar België, waar u op 29 maart 2010 asiel vroeg. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uitgereikt op 11 februari 2010 te Podunavci; uw paspoort en de paspoorten van uw twee kinderen, alle uitgereikt op 18 februari 2010 te Kraljevo.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft uw verklaring dat u als Romazigeuner door Serviërs op de arbeidsmarkt gediscrimineerd wordt en op straat door hen gepest en beledigd wordt (CGVS, p.5; p.7-11), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u als seizoensarbeider en bouwvakker bij etnische Serviërs tewerkgesteld werd. Bovendien werd u bij uw terugkeer uit Duitsland door de Servische overheid automatisch in het nationale arbeidsbureau ingeschreven waardoor de Servische staat (een deel van) uw medische kosten op zich nam en u voor uw kinderen kinderbijslag kon krijgen (CGVS, p.5-6). Hieruit blijkt jegens u niet meteen het bestaan van systematische discriminerende maatregelen op de arbeidsmarkt noch vanwege de Servische overheid, noch vanwege Servische medeburgers. Voorts verklaarde u dat de koopwaar die uw echtgenote langs de straat aanbood door de marktinspectie in beslag genomen werd (CGVS, p.8). Wat dit probleem betreft, dient er opgemerkt te worden dat uw echtgenote niet over een vergunning beschikte om langs de straat koopwaar aan te bieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, indien jullie over de nodige financiële middelen zouden beschikken om een standplaats (met vergunning) te kunnen betalen, er geen probleem zou zijn en dat alle goederen die illegaal hetzij door Roma hetzij door etnische Serviërs verkocht werden door de inspectie in beslag genomen werden (CGVS, p.8; p.10). Ook hieruit blijkt niet meteen een discriminerende behandeling van de inspectie jegens Roma zoals uw echtgenote. Betreffende uw bewering dat uw bewegingsvrijheid in Servië ingeperkt werd doordat u op straat door burgers beledigd werd, dient tot slot opgemerkt te worden dat deze beledigingen door burgers op straat onvoldoende zwaarwichtig zijn om weerhouden te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve beledigingen door Serviërs op straat blijkt immers nergens uit uw verklaringen dat u andere problemen met medeburgers had (CGVS, p.9). Bovendien verklaarde u expliciet dat u geen problemen had met de Servische autoriteiten, integendeel. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u naar aanleiding van de beledigingen die door Servische medeburgers geuit werden terecht kon bij de Servische politie en dat de politie na de beledigingen in jullie wijk kwam patrouilleren (CGVS, p.9; p.10-11).

In verband met de door u aangehaalde discriminatie van Roma in Servië blijkt overigens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Roma in Servië weliswaar vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te

leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Betreffende uw vrees dat uw echtgenote naar Macedonië gerepatrieerd zou worden omdat ze omwille van jullie gebrek aan financiële middelen noch een permanente verblijfsvergunning noch de Servische nationaliteit kon krijgen (CGVS, p.7; p.9), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet toekennen van of verlengen van een (permanente) verblijfsvergunning en het al dan niet toekennen van het staatsburgerschap – behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Servië, vigerende wetgeving(en). Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast kan erop gewezen worden dat u erkende dat het feit dat uw echtgenote geen permanente verblijfsvergunning of niet de Servische nationaliteit kreeg volledig wettelijk is (CGVS, p.7). Dit blijkt overigens (deels) ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat, om een permanente verblijfsvergunning te krijgen, men inderdaad, zoals u ook verklaarde, over voldoende financiële middelen moet beschikken om in zijn of haar levensonderhoud te voorzien. Wel is het zo dat na een ononderbroken verblijf van drie jaar als getrouwde partner van een Servisch staatsburger men de Servische nationaliteit kan verkrijgen. Uit niets blijkt dan ook dat, zelfs al kon uw echtgenote geen permanente verblijfsvergunning verkrijgen, zij, gezien haar onafgebroken verblijf in Servië sinds 2003, heden de Servische nationaliteit niet zou kunnen verwerven noch dat zij door de Servische autoriteiten naar Macedonië zou worden gerepatrieerd, temeer daar haar tijdelijke verblijfsvergunning jaarlijks verlengd werd. U verklaarde weliswaar dat u om een tijdelijke verblijfsvergunning te krijgen voor uw echtgenote uw grootvaders hulp nodig had. Deze overleed echter recent waardoor haar verblijfsvergunning niet meer verlengd zou kunnen worden. Dat deze na het overlijden van uw grootvader niet verlengd zou kunnen worden, blijkt echter niet uit het door uw echtgenote neergelegde paspoort. Jullie slaagden er immers nog in – zij het volgens u bedrieglijk – om na uw grootvaders overlijden haar verblijfstitel tot maart 2011 te verlengen (CGVS, p.7; p.9). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote ook maar enig risico loopt naar Macedonië gerepatrieerd te worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten van u en uw kinderen kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, alsook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, waaraan hier evenwel niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept een schending in "*van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen*".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker zou Servië op legale wijze hebben verlaten en reisde per bus naar Wenen, waar hij twee weken bij zijn grootmoeder verbleef, en vervolgens per trein via Frankfurt naar België (verslag DVZ, 29.03.2010). Van een kandidaat-vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij na het ontvluchten van zijn land van herkomst in het eerste land dat hij binnenreist asiel aanvraagt. Verzoeker verklaarde dat hij geen asiel aanvraag in Oostenrijk omdat "*We hoorden dat BEL[gië] A[siel]zoekers aanvaardt, zoiets hadden we niet van Oostenrijk gehoord (...) omdat we gehoord hebben dat iedereen die naar België komt geholpen wordt*" (gehoorverslag 23.04.2010, p.6-7), wat bezwaarlijk een aanvaardbare verklaring kan vormen voor het niet aanvragen van asiel in Oostenrijk, wat zijn beweerde dringende nood aan internationale bescherming sterk relativeert.

3.2. Verzoeker verklaarde aanvankelijk toen er gevraagd werd naar zijn asielmotieven "*Ik vrees niet om terug te keren*" en "*Ik ben naar België gekomen om werk te vinden en een beter leven. Het enige dat ik wil is werken*" (vragenlijst, p.2). Bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt verzoeker dat hij naar België kwam om economische redenen, doch voegt eraan toe "*ook omwille van pesterijen*" (gehoorverslag 23.04.2010, p.8) en "*dat ik voor mijn vrouw geen goed verblijf kon regelen*" (gehoorverslag 23.04.2010, p.9).

3.3. Verzoeker toont niet aan dat de "*pesterijen*" waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest een vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat Roma het economisch moeilijker kunnen hebben in Servië, en het slachtoffer kunnen zijn van "*maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen*", doch dat ze

hiertegen bescherming kunnen zoeken bij de autoriteiten. Bovendien worden ze politiek vertegenwoordigd zowel in het parlement als in de lokale gemeenteraden, ontwikkelden de Servische autoriteiten reeds in 2005 een actieplan, dat ambieert om de levensomstandigheden van de Roma in Servië op alle gebied te verbeteren, in het bijzonder wat onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid betreft (Decade of Roma Inclusion, 2005-2015), en werd er de “*wet op het verbod op discriminatie*” aangenomen, die uitdrukkelijk voorziet in gerechtelijke bescherming tegen discriminatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie “*SUBJECT RELATED BRIEFING. SERVIË. Situatie van Roma in Servië*”). Dit wordt ook bevestigd in de afgelegde verklaringen. Indien uit verzoekers verklaringen niet concreet kan worden afgeleid dat verzoeker geviséerd of gediscrimineerd werd in Servië, blijkt bovendien dat hij een beroep kon doen op de Servische autoriteiten. Verzoeker was ingeschreven bij de sociale dienst, medische kosten van hem en zijn familieleden werden deels terugbetaald, en hij ontving kinderbijslag (gehoorverslag 23.04.2010, p.3-6). Bovendien werd hij regelmatig door Serviërs aangenomen om te werken, “*in de bouw en zo*” of “*als landbouwer, als seizoensmedewerker*”, en dit gemiddeld “*tien à 15 dagen per maand, soms langer*” (gehoorverslag 23.04.2010, p.5), en toen hij zich wendde tot de politie en meldde dat hij het slachtoffer was van discriminatie gingen zij op zijn vraag in om vaker te patrouilleren in zijn buurt. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat uit verzoekers verklaringen bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij vervolgd wordt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker toont evenmin aan internationale bescherming te behoeven omdat zijn Macedonische vrouw gerepatriëerd zou worden naar Macedonië nu zij reeds lange tijd in het bezit is van een tijdelijke verblijfsvergunning in Servië.

3.4. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het uiten van algemene kritiek op de bestreden beslissing en te benadrukken dat hij “*wel voldoet aan de criteria uit de conventie van Genève en als vluchteling dient te worden erkend*” en “*wel degelijk aantoon dat hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin*” zonder zijn verzoeg concreet uit te werken noch tracht hij enigszins de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. De motieven uit de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. Zoals hoger reeds werd aangegeven maakte verzoeker aanvankelijk enkel gewag van economische motieven om pas bij de commissaris-generaal te vermelden dat hij het slachtoffer was van discriminatie omwille van zijn etnie. Ook in het verzoekschrift haalt verzoeker louter aan dat hij “*Omwille van de ondragelijke levensomstandigheden en de grote armoede van verzoeker en zijn vrouw zijn ze samen het land moeten ontvluchten*” doch wijst geenszins op enige vervolging of discriminatie. In zoverre deze pesterijen enigszins betekenisvol zijn, kan verwacht worden dat hij dit onmiddellijk aanbrengt en toelicht. Dit is niet het geval zodat de geloofwaardigheid ervan niet kan blijken. Uit het administratieve dossier kan slechts afgeleid worden dat verzoeker om economische overwegingen zijn land van herkomst heeft verlaten.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK